

РЕШЕНИЕ

№ 6730

гр. София, 16.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 04.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8623** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 ал.3 от АПК вр. чл. 2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ. Образувано е по искова молба от Д. Н. Д. от [населено място], чрез адв. Д., срещу Агенция по вписванията и Върховен Административен съд солидарно за обезщетение на причинените му имуществени вреди в размер на 800+200 лв. /съдебни разноски по д.№ 4326/21г. на ВАС/ и пропуснати ползи в размер на 500лв. /за неправомерно обработване на личните му данни, довело до притеснение и страх от заплахи за личния живот и семейството, признати с решение № 699 от 09.02.2021г. по адм. дело № 14291/2019г. на АССГ/, както и срещу ВАС за обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 1500 лв. /за нарушаване на гарантирани от общностното право права, довело до недоверие и разочарование от съдебната система/. Исковете са съединени с претенция за законната лихва върху сумата от 800лв. от 13.04.21г./датата на договора за правна защита/ до окончателното изплащане; върху сумата от 200лв. от 30.08.2021г. /датата на плащане на сумата на Агенцията по вписванията/ до окончателното изплащане; върху сумата от 500лв. от 31.10.2019г./датата на писмо изх. № 94-00-658 на Агенцията по вписванията/ до окончателното изплащане; върху сумата от 1500лв. от 19.08.2021г. /дата на решението на ВАС по адм. дело № 4326/2021г./ до окончателното изплащане.

Ищецът посочва, че е подал заявление на 23.10.2019г. до Агенцията по вписванията, с което е поискал да се изтрият личните му данни като оттегля даденото съгласие за

обработването им. Агенцията му отказала с писмо изх. № 94-00-658 от 31.10.2019г., защото в дружествения договор, където тези данни фигурират, същите не са заличени. Ищецът е подал жалба срещу този отказ, съединен с претенция за обезщетение за вреди по ЗОДОВ, по която е било образувано адм. дело № 14291/2019г. на АССГ, 50 с-в. С решението по това дело отказът е отменен като незаконосъобразен и Агенцията е осъдена да заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500лв. С решение на ВАС по адм. дело № 4326/2021г. това решение е обезсилено, защото отказът няма характера на административен акт. Ищецът претендира посоченото обезщетение поради нарушаване на защитени от правото на ЕС негови права – по регламент 2016/679 за защита на личните му данни и по чл. 47, §1 и 2 от ХАРТА НА ОСНОВНИТЕ ПРАВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ за ефективна правна защита във връзка с чл. 79 от Регламента. Нарушенията на тези права са достатъчно съществени и в пряка причинна връзка с претърпените вреди. Ако Агенцията по вписванията не бе отказала на ищеца да заличи личните му данни, същият не би направил разноски за съдебно производство в размер на 1000лв. за двете инстанции, нито би претърпял неимуществени вреди. Същото се отнася и до решението на ВАС, без което ищецът не би бил осъден да заплати разноски, и не би пропуснал овъзмездяване на претърпените от него неимуществени вреди, за които му е присъдено обезщетение с обезсиленото решение на АССГ, нито би претърпял нови неимуществени вреди. Иска се от съда да направи преюдициално запитване по същите въпроси, които са били поставени пред ВАС, но този съд не се е произнесъл по искането. Претендират се разноски. Прави се възражение за прекомерност на възнаграждението на пълномощниците на ответниците. Подробни съображения се излагат в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът - Агенция по вписванията, редовно уведомена, в отговор от 30.09.2021г., оспорва иска. Твърди, че липсва пряка причинна връзка между отказът на Агенцията да заличи личните данни на ищеца и претърпените вреди, защото същите произтичат от решението на ВАС. Без него посочените вреди не биха били претърпени. Следователно същите са от правораздавателна, а не от административна дейност. Освен това с него е обезсилено решението на АССГ, с което на ищеца е присъдено обезщетение, и повторно такова не може да се претендира, тъй като въпросът е решен със сила на присъдено нещо. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Върховен Административен съд, редовно уведомен, в отговор от 04.10.2021г., оспорва иска. Твърди, че ВАС не се е произнасял по същество на оспорения отказ на АВ, поради което не е налице отказ да признае правото на изтирване на личните данни на ищеца. По отношение твърденията за нарушаване на чл. 79 от Регламента, същото не е налице, защото не са налице абсолютните процесуални предпоставки за защита на правото на ищеца. След като оспореният отказ на АВ не засяга права и правни интереси на ищеца, няма как от него да произтекат вреди. Ищецът не е лишен от правна възможност да защити правата си, която му е указана и в самото съдебно решение. Неотправянето на преюдициално запитване също не е съществено нарушение, защото съдът преценява дали е налице неяснота относно приложението на дадена съюзна норма към спора. Още повече, че при липса на произнасяне по съществото на спора, ВАС не е дължал произнасяне по искането за преюдициално запитване. Относно вредите, същите могат да представляват само стойността на конкретното материално право, признато от ПЕС и отречено от съда. Следователно необходима е връзка между нарушението на ПЕС и

причинената вреда, която в случая е налице само по отношение на претенцията за 1500лв. неимуществени вреди. Ответникът моли съда да отхвърли иска и претендира разноски по списък. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на ищеца.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на иска и моли исковата молба да бъде отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото е установено и не се спори между страните, че жалбоподателят Д. е съдружник в [фирма], вписано в ТР. По делото е представен дружествен договор от 03.02.2017г., от който е видно, че съдържа личните данни на ищеца – име, ЕГН, лична карта и постоянен адрес. Установявайки, че по партидата на дружеството е публикуван дружественият договор с незаличени лични данни на съдружниците /имена, ЕГН, номер на лична карта, дата на издаването ѝ, дата на валидността ѝ и постоянен адрес/, със заявление вх. рег. № 94-00-658/23.10.2019г. жалбоподателят е поискал от Агенция по вписванията, в качеството ѝ на „администратор на лични данни“ изтриване/заличаване на личните му данни, поради опасност от злоупотреба на трети лица с тях. В искането се съдържа и уточнение, че ако се приеме, че Д. е предоставил личните си данни на основание чл. 13, ал. 9 от ЗТРРЮЛНЦ, то оттегля съгласието си личните данни да бъдат обработвани чрез публикуването/обявяването им в дружествения договор по партидата на търговското дружество, ставайки публично достояние на неограничен кръг от хора. Заявил е и искане да бъде изрично информиран за изтриването/заличаването на личните му данни - писмено на посочения в заявлението адрес за кореспонденция.

В отговор на горното заявление, с писмо изх. № 94-00-658/31.10.2019г. Изпълнителният директор на Агенция по вписванията е уведомил жалбоподателя, че по подадено заявление с вх. рег. № 20170210145136 от 10.02.2017г. в ТРРЮЛНЦ по партидата на дружеството е обявен дружествен договор от 03.02.2017г., съдържащ лични данни на съдружниците. Посочил е, че тъй като към заявлението не е приложен препис от дружествения договор със заличени данни, съгласно изискванията на чл. 13, ал. 6, изр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ и чл. 20, т. 2, б. "б" от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (Наредба № 1), по електронното дело на търговеца е обявен представеният при подаване на заявлението такъв, съдържащ лични данни на съдружниците, по правилото на чл.13 ал.9 от закона, т.е. че е дадено съгласие от лицата за това. Уточнил е, че само в случай, че към заявлението е представен препис на подлежащия на обявяване акт със заличени лични данни, в регистъра се обявява преписът, а не екземплярът, съдържащ посочените лични данни. С писмото заявителят е бил уведомен, че е налице възможност да се заяви последващо обявяване на препис от дружествения договор със заявление по образец, съгласно приложение Г1 от Наредба № 1, като регистърно задължен е управителят на дружеството, и за разглеждане на това заявление се заплаща държавна такса, съгласно Тарифата за държавни такси, събирани от Агенцията по вписванията.

Срещу това писмо е подадена жалба, по която е било образувано адм. дело № 14291 от 2019г. на АССГ, 50 с-в. Депозирана е и молба за отправяне на преюдициално запитване със същите въпроси, с които е сезиран съдът и в настоящото производство. Като свидетел е изслушано лицето Т. Ц., колега на ищеца, от чиито показания съдът е

установил, че Д. изключително много се е притеснил, когато при проверка в ТР констатирал, че всички лични данни от дружествения договор са публикувани /обявени по партидата на дружеството. Притеснението му се дължало на обстоятелството, че е съдружник в дружеството – събирач на вземания от длъжници и като консултант на кредиторите съществувала опасност от саморазправа на някой от недоволните длъжници с него или семейството му /с малки деца/, след като адресът му е станал обект на публично достояние с публикуването му в регистъра. Притесненията от горните факти реално застрашавали здравето му, т.к. имал високо кръвно налягане и е преживял три инсулта. Въз основа на тези доказателства АССГ приел, че жалбата е процесуално допустима като депозирана срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК и по същество- основателна. Жалбоподателят е упражнил правото си на изтриване на лични данни, регламентирано в чл. 17 от Регламент (ЕС) 2016/679. При обработката на данните администраторът АВ бил нарушил нормата на чл. 2, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ, изрично указваща обявяването на обстоятелствата и актовете по ал. 1 да се извършва без информацията, представляваща лични данни по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. Поради това процесният отказ е отменен, с което е прието, че са налице всички кумулативно предвидени от законодателя предпоставки за ангажиране отговорността на ответника А. и търпените от ищеца неблагоприятни за емоционалното му и физическо здраве преживявания, ответникът е осъден да заплати обезщетение в претендирания размер от 500лв. Това решение е обезсилено с решение № 9234 от 19.08.2021г. по адм. дело № 4326/2021г. на ВАС, V-то отд-е. С решението е прието, че писмо изх. № 94-00-658 от 31.10.2019г. на АВ не обективира отказ да се заличат личните данни на жалбоподателя, тъй като не представлява административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Първо, АВ не е администратор на посочените лични данни, тъй като такъв се явява дружеството – търговец, в което жалбоподателят е съдружник. АВ е получател на тези данни, които може само да публикува без да преценява вида и обема им. Поради това тя не е компетентна да се произнесе по заявлението. Второ, посоченото писмо представлява указание за приложимия ред за заличаване на данните, което не засяга правната сфера на молителя. Поради това първоинстанционното решение е обезсилено и производството – прекратено. В настоящото производство е приобщено адм. дело № 14291/2019г. на АССГ, като на л.116 от делото пред ВАС е приложен договор за правна защита, удостоверяващ платено от ищеца в брой адвокатско възнаграждение от 800лв. На л. 120 от настоящото дело е представено платежно нареждане за платени от ищеца 200лв. по банков път на АВ.

По делото е изслушан като свидетел Т. Ц. Ц., който работи с ищеца в една кантора от 3 год. Същият посочва, че са приятели, поддържат отношения и извън работа. Два пъти са коментирали решението на ВАС, при което ищецът споделил, че такова нещо досега не му се е случвало. Испитвал негативни емоции, гняв от несъгласието с мотивите на решението. В други случаи, когато съдът не отсъждал в негова полза, той приемал този резултат, макар че все пак си защитавал тезата. Сега ищецът се обезсърчил от постановеното решение, с което производство се приема за недопустимо, загубил доверие в съда от това, че не е получил съдебна защита, каквато е очаквал да получи, както и от нарушеното му правото на ефективна съдебна защита, испитвал чувство за несправедливост. Д. претърпял исхемичен инсулт през 2019 г., което според свидетеля се дължи на психическото му натоварване в ежедневието.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден по чл. 203, ал. 3 от АПК, а ответниците са посочени по чл. 205 от АПК. Разгледан по същество, искът е неоснователен по следните съображения:

Съгласно чл. 203, ал.3 от АПК по реда на тази глава се разглеждат и исковете за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Практиката на СЕС определя три условия, при които увредените частноправни субекти имат право на обезщетение за вреди в тези случаи, а именно: нарушената правна норма да предоставя права на частноправните субекти, нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда, които следва да се установят при разглеждане на делото по същество на спора. В този смисъл съдът разглежда посочените предпоставки спрямо всеки от ответниците.

Спрямо Агенцията по вписванията в условията на солидарност е предявен иск за 500лв. пропуснати ползи от обезсилването на решението по адм. дело № 14291/2019г. на АССГ и 1000лв. имуществени вреди от заплатено адвокатско възнаграждение по същото дело пред касационната инстанция и юрисконсултско възнаграждение на АВ. Искът за 500лв. не е идентичен с иска – предмет на адм. дело № 14291/2019г., където основанието за предявяването му е бил чл. 203, ал.1 от АПК във връзка с незаконосъобразен административен акт на АВ. За настоящият иск не се сочи нарушена правна норма на ЕС от страна на АВ, тъй като пропускането на ползата от 500лв. се претендира от обезсилването на решението по адм. дело № 14291/2019г., с което тази сума е присъдена на ищеца. Всички съображения посочват кои правни норми на ЕС е нарушил ВАС, отменяйки цитираното решение, а не кои са нарушени от АВ. Твърденията, че АВ е нарушила ПЕС относно защитата на личните данни са неотнормирани към настоящия спор, защото по същите вече е постановено влязло в сила съдебно решение и спорът не може да бъде пререшаван. Следователно първата и втората предпоставки по иска за 500лв. срещу АВ не са налице. Не е налице и третата предпоставка, тъй като липсва причинната връзка е опосредена от решението на ВАС, с което е обезсилено решението по адм. дело № 14291/2019г. на АССГ. Относно иска за 1000лв. важат абсолютно същите аргументи, като претендираните вреди отново произтичат от решението на ВАС, а не от нарушение, извършено от АВ. Поради това посочените искове, предявени срещу АВ, са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Като такива следва да се отхвърлят и исковете за лихва, като акцесорни на главното задължение.

Спрямо ВАС в условията на солидарност е предявен иск за 500лв. пропуснати ползи от обезсилването на решението по адм. дело № 14291/2019г. на АССГ и 1000лв. имуществени вреди от заплатено адвокатско възнаграждение по същото дело пред касационната инстанция и юрисконсултско възнаграждение на АВ. Освен това е предявен отделен иск за 1500 лв. неимуществени вреди от нарушение на ПЕС с решението по адм. дело № 4326/2021г. Искът за 500лв. се претендира на основание нарушаване на чл. 79 от Регламент (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА. Съгласно тази разпоредба без да се засягат които и да било налични административни или несъдебни средства за защита, включително правото на подаване на жалба до надзорен орган съгласно член 77, всеки субект на данни има

право на ефективна съдебна защита, когато счита, че правата му по настоящия регламент са били нарушени в резултат на обработване на личните му данни, което не е в съответствие с настоящия регламент. Производствата срещу даден администратор или обработващ лични данни се образуват пред съдилищата на държавата членка, в която администраторът или обработващият лични данни има място на установяване. Посочената разпоредба предоставя право на ищеца на ефективна съдебна защита срещу твърдяното от него незаконосъобразно обработване на личните му данни. Следователно е налице правна норма, която да предоставя права на ищеца. Достатъчно съществено нарушение на правото на Съюза съгласно практика на съда (развити най- вече в решение С-571/2016 г. К. срещу БНБ) предполага явно и значително неспазване от държавата- членка на границите, които са наложени на нейното право на преценка. Факторите, които трябва да се вземат под внимание в това отношение, са: степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма; обхватът на свободата на преценка, която нарушената правна норма предоставя на националните органи; извинимият или неизвинимият характер на евентуалната грешка при прилагане на правото, умишленият или неумишленият характер на допуснатото нарушение или причиненото увреждане - решение по дело С-541/16 г., С-46/1993 г. и С-48/1993 г. В случая ВАС е приел, че не е налице незаконосъобразно обработване на лични данни на ищеца от АВ, защото същата се явява техен получател и няма право на преценка относно вида и обема от тях, които да бъдат публични. Поради това същата не може и да ги заличи, докато администраторът на данните, който ѝ ги е предоставил, не поиска това от нея. Това произнасяне на ВАС е част от преценката, която съдът има право да извърши по допустимост на иска, и не представлява нарушение на чл. 79 от Регламента. Това не променя факта, че е предоставена ефективна съдебна защита, защото „ефективна“ означава „достъпна, възможна, със сила на пресъдено нещо“, а не „защита винаги в полза на твърденията на жалбоподателя“. Следователно втората предпоставка не е налице. Не е налице и третата предпоставка. Първо, защото липсва нарушение на правна норма на ЕС. Второ, защото дори да имаше нарушение на тази норма, то не винаги би довело до твърдяната от ищеца пропусната полза. Имуществените вреди по принцип представляват: претърпяна загуба и/или пропусната полза. Пропуснати ползи са налице, когато в резултат на отменения акт не е реализирано сигурно увеличаване на имуществото на ищеца. Единствената пречка за тази реализация следва да е само отмененият акт. В конкретния случай обаче липсва пряка причинна връзка между обезсиленото решение на АССГ и твърдяните имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, тъй като размерът на уважената претенция не е гарантирано постъпление в имуществото на ищеца. Това е така доколкото присъждането е въпрос, свързан освен с преценката на допустимостта и основателността на иска, така и с преценката на справедливия паричен еквивалент на претърпените вреди. След като касационната инстанция има право да отхвърли, да уважи или да измени иска, то не е налице пряка и непосредствена причинна връзка между нейното решение и твърдяната пропусната полза. Искът за 1000лв. се претендира на

същото правно основание, но като претърпяна загуба от заплатено адвокатско възнаграждение по същото дело пред касационната инстанция и юрисконсултско възнаграждение на АВ. За него важи казаното по-горе за искът от 500лв., като е посочена правната норма на ЕС, която ищецът счита за нарушена, но съдът по посочените по-горе съображения не намира такова нарушение да е налице. Това изключва причинна връзка с твърдяната вреда. Освен това съдът споделя довода на ответника ВАС, че остойностяването на конкретното материално право, което се твърди, че решението на ВАС е нарушило, по принцип не може да включва овъзмездяване за разносните в производството пред ВАС. Такова овъзмездяване се получава при отмяна на влязло в сила съдебно решение по реда на гл. 14 от АПК, а не в производство по чл. 2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203, ал.3 от АПК. По отношение на иска за 1500 лв. неимуществени вреди от нарушение на ПЕС с решението по адм. дело № 4326/2021г., то за него важи същото, като за иска от 1000лв. имуществени вреди. Претендираното обезщетение е за липса на доверие и разочарование в съдебната система, което ищецът е претърпял в по-голяма степен от нормалното, защото е действащ адвокат. На практика, претенцията за тези вреди произтича от един и същ юридически факт, като разликата е само във вида на вредите. Липсата на посочените по-горе предпоставки отново произтича от липсата на нарушение на чл. 79 от Регламента. Освен това от свидетелските показания става ясно, че ищецът не може да приеме, че тезата му е отхвърлена от съда, т.е. че е загубил делото. Този факт сам по себе си не може да доведе до липса на доверие и разочарование, защото е допустим от закона и е част от нормалния правораздавателен процес. Поради това посочените искове, предявени срещу ВАС, са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Като такива следва да се отхвърлят и исковете за лихва, като акцесорни на главното задължение.

При този изход на спора на ответниците съгласно чл. 10, ал.2 и 4 от ЗОДОВ се дължи юрисконсултско възнаграждение на всеки от двамата ответници в размер на по 300лв., определено съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24, изр.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Неоснователни са претенциите на ответника ВАС за по-голям размер от посочения, тъй като подготовката на документи е включена в процесуалното представителство по делото. Неоснователно е възражението за прекомерност, тъй като юрисконсултските възнаграждения са определени с оглед размера на исковата претенция.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, II-ро отделение, 41 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Д. Н. Д. от [населено място], чрез адв. Д., срещу Агенция по вписванията и Върховен Административен съд солидарно за обезщетение на причинените му имуществени вреди в размер на 800+200 лв. /съдебни разноси по д.№ 4326/21г. на ВАС/ и пропуснати ползи в размер на 500лв. /за неправомерно обработване на личните му данни, довело до притеснение и страх от заплахи за личния живот и семейството, признати с решение № 699 от 09.02.2021г. по адм. дело № 14291/2019г. на АССГ/, както и срещу ВАС за

обезщетение за причинените му неимуществени вреди в размер на 1500 лв. /за нарушаване на гарантирани от общественото право права, довело до недоверие и разочарование от съдебната система/, ведно с претенциите за законната лихва върху сумата от 800лв. от 13.04.21г./датата на договора за правна защита/ до окончателното изплащане; върху сумата от 200лв. от 30.08.2021г. /датата на плащане на сумата на Агенцията по вписванията/ до окончателното изплащане; върху сумата от 500лв. от 31.10.2019г./датата на писмо изх. № 94-00-658 на Агенцията по вписванията/ до окончателното изплащане; върху сумата от 1500лв. от 19.08.2021г. /дата на решението на ВАС по адм. дело № 4326/2021г./ до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Д. Н. Д. от [населено място] да заплати на Агенцията по вписванията сумата от 300лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА Д. Н. Д. от [населено място] да заплати на Върховния административен съд сумата от 300лв. разноски по делото

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: